

TEMEL ÖĞRETİŞ

TEMEL ÖĞRETİŞ

Mana talebesi Mesih'in hafif olan boyunduruğunu almış olan kişidir. Bu boyundurukta “Mesih gibi sevmek” esası vardır. Mesih gibi sevmek “karşılıksız vermeyi” yaşama edinmek demektir. Böyle bir yaşam aslında “bol yaşamdır”. Çünkü bu yaşamda “görünüre, elle tutulur olana” bağlanma yoktur. Görünür, elle tutulur olan amaca hizmet eden birer araçtır. Bu amaç, aslında Yaratana suret olmak için yaratılmış olma amacıdır. Yaratanın istemine yani Yaratan ışığına kanal olmak ve bu ışık ile bütün insanlığı ışıtmaya gayret etmek ve her tür kaosu ıslah etmek bu “suret olma” amacının içeriğidir. Bu görüldüğü gibi oldukça büyük bir amaçtır. Bu bir anlamda sınırlı insan içinde sınırsız açmak demektir. Bu da ancak Mesih'in kurtarışını gönenme ve Mesih'i Yaratan Ruh'unun rehberliğinde içe edinmekle mümkündür.

Yalnız bu içe edinme bir süreç gerektirmektedir. Bu süreç ise ilerleme getirecek olan bir süreçtir. Çünkü Mesih'i yüreğine kurtarıcı ve Efendisi olarak edinen kişi artık “acılar yolunu” terk edip “mana yoluna” çıkmış olan kişidir. Fakat her ne kadar bu yol değişimi söz konusu ise de ,“acılar yolu” yani “kişideki eski Adem yaşamı”, Mesih'e doğru sürekli dönüşüm ve değişim gerçekleşirken, elbette zaman zaman yeniden kendini göstermeye çalışacaktır. Mana yolu, yani Mesih'in yolu adı üstünde olduğu gibi “yoldur”. Mesihteki kişiyi sınırlıdan sınırsıza, sonsuza taşıyacak

bir süreç ve süreklilik yoludur. Bu yol manada ilerleme Yaratan'la bütünleşme yoludur.

Mana talebesi böyle bir yolda temeli oturtmadan ilerleyemez. Efendimizin yüreğe alınması Müjdenin işlerliği ile birliktedir. Müjde yani “tövbe edin ve göklerin egemenliği elinizdedir” ifadelerini içeren iyi haber, kısacası “dönüşün ve değişin” buyruklarıdır. Yani Mesih İsa'yı yüreğe kurtarıcı ve efendi olarak almak demek, dönüş ile başlayan bir hareketlilik halidir ve değişin buyruğu doğrultusunda bu hareketlilik hali sürece taşınmaktadır. Süreç ise, “acılar yolunda” yani “kendi çıkarı için alma arzusundaki” yaratılmışlığının gayesindeki “hedefi bir türlü vuramayan” kişiyi, bu durumundan “mana yoluna”, yani “karşılıksız verme arzusunda” yaratılmışlığının gayesini yaşamına edinen bir kişi olmaya dönüştürüp değiştirmektedir.

Böyle bir dönüşüm değişim içindeki Mesih talebesinin ilerlemesi. o kişinin mana yolunda ve manevi yaşam öğretileri ve uygulamaları açısından “katı yiyecekler yiyebilen” bir kişi haline gelebilmesidir. Ama bu kadim bölümün yazarının ifadesine göre ne yazık ki, bir çok Mesih talebesi olduğunu söyleyen kişi, uzun yıllar Mesih talebesi olduğu halde hala süt içip durmakta ve hatta süt içerken bile zorlanmaktadır. Burada süt ile kast edilen “mana yolunun” oldukça sığ olarak algılanması ve yaşanmasıdır. Bir diğer ifade ile burada, Mesih talebelerinin bir araya geldiği bir çok Mesih topluluklarda ortaya çıkan karşılıklıkların,

sevgisizliklerin, iman zayıflıklarının arkasında böylesine sığ bir seviyede kalmanın neden olduğuna işaret edilmektedir. Oysa Mesih talebesi, mana yolunda sürekli dönüşüp değişerek daha çok Mesihe benzeyen olmak durumundadır. Mana yolunun esası budur. Mesih talebeliğinin özünde böylesine bir spiral döngü ile Yaratana yürüyüş, yükseliş söz konusudur. Derinleşme önemlidir.

İbraniler 5:11-12’de kadim yazı o dönemdeki Mesih talebelerini bu konuda oldukça sert bir dille uyarılmaktadır. Mesih talebesi olarak “mana yolunda” ilerlemeleri beklenirken hatta mana rehberi olmaları beklenirken bir türlü bu seviyeye gelemeyenler bu uyarıların hedefinde olan kişilerdir. Hatta bu kişiler “kulakları uyuşmuş olarak “ nitelendirilmektedir.

Kadim yazı, sadece uyarıyı yapıp orada bırakmamıştır. İbraniler kitabının altıncı bölümünde, Mesih talebelerinin tam anlamı ile “mana yoluna” tabi olup bu yolda tam anlamı ile Yaratana Mesih’leşerek “bir olmaları” için ne tür bir süt içmeleri gerektiğini de söylemiştir.

Buradaki anlatıma göre, Mesih bedenini oluşturan Mesih talebelerinin her şeyden önce bu temel öğretileri yaşama indirgemeleri gerekmektedir. Buradaki yazılara göre tam anlamı ile “mana yoluna” çıkmış bir Mesih talebesinin altı temel öğretiler üzerinde temellenmesi adeta bir olmazsa olmaz olarak gösterilmektedir. Hatta o dönemde Mesihi topluluklarının bir çok problemlerinin sebebinin bu altı

temel konunun tam anlamı ile öğretilmemiş ve yaşamlara edinilmemiş olması olarak gösterilmektedir. Bu aslında o gün olduğu gibi, bugün içinde geçerli bir Müjde öğretisi olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü günümüzde de bir çok Mesih toplulukları, bölük pörçük hale gelmiş bir çok Mesih mezhepler bir türlü “Mesih gibi sevmeyi”, “Mesih gibi vermeyi”, “Ruhla dolu bir yaşamı”, “Yaratana bir olmayı” öğrenememekte ve öğretememektedirler.

Pavlus, bu konuyla bağlantılı olarak 1.Korintliler 3:1-4’te “size süt verdim-şimdi bile yiyemezsiniz-çünkü benliktesiniz” demektedir. O zaman bütün bu söylemlerin ışığında bu altı temel öğretişin her bir Mesih talebesi, her bir mana talebesi yani “Mesih İnanlısı” tarafından oldukça ciddiye alınması gerekmektedir. Eğer yaşamlar Mesih’in tamamladığı Tora’nın ışıklarında “bol yaşama” dönüşüp değişecekse Tora’nın ışıklarının kadim yazılardan ışınması oldukça ciddidir ve ciddiye alınmalı ve her bir “mesih talebesinin” yaşamına temel olarak alınmalıdır.

Yukarıda da dediğimiz gibi “Mesih talebesini” yolun yolcusu olarak ileriye, manada katı yiyecekler yiyebileceği bir seviyeye taşıyan olmazsa olmaz temel öğretişleri İbraniler 6.bölüme göre şu şekilde sıralamak mümkündür; 1.Ölü işlerden dönüş, 2.Edinim imanı, 3.Hazırlık, 4.El verme ve el koyma, 5.Diri yaşam, 6.Sonsuzluk Bilinci.

1.Ölü işlerden dönüş: Ölü işlerden dönüşün burada ilk sırayı alması oldukça önemlidir. Çünkü “mana yolunu” Mesih’le kat etmek öncelikle “günah” dediğimiz yani “yalnız kendi benliğimiz için alma arzusunun” halletmek demektir. Romalılar 6:23’te “Günahın ücreti ölüm, Yaratan’ın armağanı ise Efendimiz Mesih İsa’da sonsuz yaşamdır” demektedir. Diğer bir taraftan “günah” kelimesi her ne kadar kendi dinsel anlamı içinde kaybolup gitmişse de aslında “hedefi vuramamak” yani “iskalamak” anlamındadır. Yaradılma amacı “Yaratana Suret olmak” ya da diğer bir tabirle “Suretsiz Olana suret olmaksızın” günah dediğimiz “kendi benliğimiz için alma arzusunun” baskın olması yaratılma amacını yerine getirememek demektir. Çünkü Yaratan yani “Benliği için alan değil karşılıksızlık ilkesinde verendir”. Demek ki, Mesih talebesinin mana anlamında ve içselliğinde ilerlemesinin ilk adımı “ölü işlerden dönüş” olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu dönüş zaten “lütfu kabul etme anında” olması gereken “tövbe” yani İbranicesi ile “tşuva-shava” yani “dönüş” kavramını içsellikte uygulamaya kararlı olmakla olacak bir temelli dönüştür. Bu nedenle Efendimiz Mesih öncesi bir anlamda Mesih yolunu hazırlayan Yahya’da bu dönüşe dikkat çekmek istemiştir; “Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır”-Mt.3:1-2. Ve Efendimiz Mesih’in hizmetine başladığı anda söylemeye başladığı sözler “Tövbe edin! Çünkü Göklerin Egemenliği elinizdedir”-Mt.4:32 sözleridir. Matta 10:5-7’de de yine Efendimiz talebelerini İsrail’in yitik koyunlarına gönderirken “Müjde” dediğimiz bu sözleri insanlara

söylemeleri gerektiğini onlara hatırlatmakta ve “karşılıksız aldınız, karşılıksız veriniz” sözleri ile de “Müjdesini” yani “tövbe edin! göklerin egemenliği ellerinizdedir” sözlerini pekiştirmektedir.

2.Edinimi İmanı: İbraniler 11:1’de şöyle yazılmaktadır; “İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır”. Bu bir anlamda havada oksijenin görünmemesine rağmen bizim varlığından emin olmamız şeklinde bir durumdur. Edinim İmani, bu tarz emin olunan ama elle tutulur bir verisi olmayan bir yaşamsal fonksiyonu bulunan olguyu içte açmak demektir. Yani bir anlamda Yaratana inanmak değil, adeta kendi içselliğinde Yaratana’ı bilmektir. Burada neye inandığımızdan ziyade nasıl inandığımız ön plana çıkmaktadır. Yeşaya 64:6’da “bütün doğru işlerimiz kirli paçavra gibi, yaprak gibi soluyoruz” demektir. O zaman ilk adım “dönüş” yani gittiğimiz yoldan Mesih’te sunulan kurtuluş lütfunu gönenerek maddeden manaya, almadan vermeye döndüğümüzde ikinci adımda bunu “Yaratana bilincinde Mesihleşerek yapma olgusu” devreye girmektedir. Yani bir şeye inanma bir takım “yapmalarla” bir dışta inanma, emin olmadan inanma halinde karşımıza çıkmaktadır. Oysa edinim imanında “olma” ile bağlantılı Ruh’ta Mesihleşme devrededir. Buna inanılanı da, inandığımızın ne olduğunu da, ve nasıl bir yaşam sürmemiz gerektiğini de bilme demek daha doğru olacaktır. “Yaratana, Mesihteki kurtuluşuna, Ruh’un işleyişine inanmıyorum, biliyorum” diyebilmektir.

3.Hazırlık: Hazır olmadan yola çıkmak mümkün değildir. O zaman Mesih talebesinin “Yol, gerçek ve yaşam Ben'im” diyen kurtarıcısı ile yola çıkması ve hatta yolda her gün ilerleyişine yeniden uyanması hep hazırlıkla bağlantılıdır. Yaşamın hep su ile bağlantısı kadim yazılarda da “suya” önemli bir yer verilmesine neden olmuştur. Kısacası kadim toplumlarında tam olarak bir takım mana konularını anlayabilmelerine yardımcı olabilmek için su önemli bir hazırlanma ve sembol olarak karşımıza çıkmaktadır. Zekeriya 3. bölüme baktığımızda Başkahin Yeşu'nun “üzerindeki kirli giysilerin çıkarıldığını” ve kendisine “bayramlık giysiler” giydirilmesi oldukça ilginç bir anlatımdır. Hatta burada başına temiz bir sarık da sarılmıştır. Kısacası Yeşu yepyeni bir yaşama “hizmet ve mana rehberliğine” hazırlanmıştır. Bir hazırlık evresinden geçmiştir. Daha bu ve benzeri örnekleri çoğaltmak mümkündür. Tora'da İsrail-Yaratan'a doğru yürürken Yaratanla buluşma öncesinde hep bir arınma dönemine tabi tutulmuş, giysileri dahil bedenleri hep yıkanma seromonisi ile yepyeni içsel seviyelere hazırlanmıştır. Tora'da Tora'yı izleyenlerin belli zamanlarda mikve yani tamamen sudan geçmesi bu nedenledir. Ve Yahya'nın “tövbe vaftizi” ve sonra Mesih'in kurtuluşuna lütufla yeniden doğanlarında Mesih'te vaftizleri yine bu nedenledir. Yani bu bir seviyeyi terk yepyeni bir yaşama seviyeye adeta anne karnından sular içinden doğarcasına yeniden doğmaya ruhsal ve simgesel bir işarettir. Burada hazırlanma elbette sadece Mesih'te vaftiz değil özellikle Yahudi

Mesihiler için Tora'nın işaret ettiği zamanlarda, durumlarda temiz kaynak sularına tam anlamı ile gömülüp yeniden sudan çıkma gibi yıkanmalara da işaret etmektedir. Bir anlamda a.itiraf, b.dönüş c.yıkanma hep birlikte bir hazırlanma süreci işleyişlerini oluşturmaktadır. Ölü işlerden dönmeye kararlı Mesih talebesi, edinim imanını içselliğinde açmak kaydı ile sudan geçerek Mesih vaftizi dediğimiz ruhsal ve simgesel vaftizde Mesih'in bedeninde olduğunu pekiştirmiş olacaktır. Matta 28:19'da "Gidin bütün ulusları talebelerim olarak yetiştirin, onları Baba, Oğul, Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin-sudan geçirin, size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim" demektedir. Burada "size buyurduğum her şeye uymayı öğretmek" elbette bir günlük bir öğreti değildir. Adeta burada bir anlamda "manevi hayatı paylaşma" devrededir. Ve özellikle Yahudi Mesihiler için o dönemde "yıkanmalar" var olan mikve uygulaması yani belli hal ve durumlarda temiz kaynak sularına girip tam boy yıkanıp çıkma gibi uygulamalar burada dile getirilmekte ve Mesihî yüreğe alma sonucunda da hayatta bir kez olacak olan Mesih vaftizi dediğimiz yıkanmayı edinme vurgulanmaktadır. Bunların tamamı Mesih bedeninde Ruh'un rehberliğinde Baba'yla yani "o ilk başlatıcı neden Öz" ile bir olma için hazırlık olarak sunulmaktadır. Mana yoluna çıkan talebenin "ölü işlerden dönmesi, edinim imanını içte açması ve Tora ışıklarında hazırlık mahiyetinde bazı ruhsal sembolleri kendi bedeninde uygulaması talebeyi süt

içme seviyesinden katı et yeme seviyesine taşıyacak olan temellerden ilk üçüdür.

4.El koyma- Her bir talebe içinde Efendimiz Mesih İsa ve Yaratan Ruhunun olduğu bir mabettir. Bu yazılara göre böyledir. Evet, mecaz ifadelerdir bu ifadeler ama düşünülürse ruhsallık temelinde bunlar oldukça önemli söylemlerdir. Bu bağlamda samimi bir Mesih talebesinin Mesihte ve Ruh'ta bir başka iman ya da insan kardeşi için el koyarak dua etmesi edinim imanında olan bir kişi için oldukça önemlidir. Diğer tarafta bu sadece şifa için değilde yetkilendirme, görevlendirme, hizmette yerini belirtme gibi bir çok konularda da olabilir. Yazılar okundukça görülebileceği gibi Yeşu'ya, İlya'ya, Mesih'in kendi yol dostları olan talebelerine yani havarilere hep el koyma, el verme ile yönlendirmeler yapılmış ve yine el ile dualar edilmiş ve şifalar dağıtılmıştır. 1.Tim.4:14'te Timoteos'a hitaben şu sözler söylenmektedir; “Peygamberlik sözüyle, ihtiyarlar kurulunun ellerini senin üzerine koymasıyla sana verilen ve hala sende olan ruhsal armağanı ihmal etme. Bu konular üzerinde dur, kendini bunlara ver ki, ilerlediğini herkes görsün”. Bu sözler el koymanın önemini ve değerini yeterince dile getirmektedir. Aynı zamanda 1.Tim.5:22'de de “el koymada aceleci olmama” vurgulanmaktadır. Burada el koyma sadece el verme anlamında olmadığı net olarak bilinmelidir. Bu Mesih bedeninin Ruh'un işleyişinde bir bağ oluşturduğu bilincinde “aşağıda çözülen ya da bağlanılanın yukarıda da çözümlenip bağlanması bağlamında” şifa verme, birisi için dua etme,

bereketleme, bereket verme gibi pek çok konuları irdelemektedir. Yani “ölü işlerden dönen, edinim imanını edinen ve yıkanmalarla, özellikle Mesih vaftizi ile mana yolunda yerini alan talebe artık Yaratan ışıklarına kanal olduğu bilincinde elleri ile de insan kardeşlerine dokunarak bereket, şifa, el verme gibi kanal olma hizmetlerini de yerine getirecektir.

5.Diri Yaşam: Mesih talebesinin süt içen seviyeyi temelde bırakmasının İbraniler 6. bölümüne göre bir diğer temel öğretisi de “diri yaşam” algısıdır. İnsanlık hep sonlu bir yaşama endekslidir. Ve içsellğinde de hep sonla yüzleşir durur. Oysa Mesih inancının temelinde yaşam sonsuzluk üzerine inşa edilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenle Mesih talebesi beden ölümü sonrası yaşama edinim imanı ile inanma durumunda olduğu sürece süt içme seviyesini aşmaya gelecektir. Bu konuda 1.Kor.15. bölüm oldukça net bir öğreti vermektedir. Mesih talebesi için ölüm son değil dirilişe işarettir ve diriliş sonsuz yaşama işarettir. Bu nedenle bu bölümde “çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir. Çürüyen ve ölümlü beden çürümezliği ve ölümsüzlüğü giyinince, “ölüm yok edildi, zafer kazanıldı” diye yazılmış olan söz yerine gelecektir” denmektedir.

6.Sonsuzluk Bilinci: Yaşam sonrası Mesih’le dirilişi edinme bilinci hiç kuşkusuz Mesih talebesi için de sonsuzluk bilincini içinde taşımaktadır. Bu nedenle diri yaşam başlığı altında ölümün sadece yepyeni bir yaşama bir geçiş olduğu vurgusu ile diriliş öğretisi

vurgulanmıştır. Elbette dirilme sonsuzdan gelen insanın yine sonsuzluk yolculuğunda sonsuzla kucaklaşmasına bir dirilmedir. Bu oldukça gizemli bir biçimde Mesihle birleşmenin bir sonucu olarak sunulmaktadır. Yuhanna 6:47’de “iman edenin sonsuz yaşamı vardır” demektedir. Yine Yuhanna 10:28’de “onlara sonsuz yaşam veririm” demektedir Efendimiz Mesih İsa. Bütün bu sözlerde özet nettir; “kimde Mesih varsa onda sonsuz yaşam vardır”. Yani gerçek Mesih talebesi için kollektif bilinç sonsuzluğun içinde Mesih’le Ruh’ta sonsuza doğru yürüyüş bilincidir.

O zaman bütün bunların ışığında süt içme seviyesini tamamlamak isteyen ve katı yiyeceğe doğru ilerleyen bir Mesih talebesi ya da bir Mesih topluluğu kadim İbraniler yazılarına göre öncelikle bu altı konuda içselliğinde net olmalı ve içselliğine bu altı konuyu indirip kendinde açmalıdır. Kısaca bakacak olursak bu altı konuyu şöyle özetlemek mümkündür;

- 1.Yaratana kesin dönüş- alma arzusunu terk
- 2.Edinim imanı-Yaratana Mesih’te ve Ruh’ta kişinin kendinde açması.
- 3.Hazırlık-Mesih seviyesinin ve bu seviyeye girişte lütuf ve içsel aklanma farkındalığı
- 4.El koyma-İçsel ışığı, gelişimi, kurtuluş ışıklarını sürekli paylaşmak.
- 5.Diriliş- Parçanın bütüne özlemi ve bütüne kavuşmak için ölüm üstüne yengi
- 6.Sonsuzluk Bilinci-Sonsuzluk bilincinde bütünle işlemek.

MÜJDECİ İNCİL

Yaşamın iyice pratikleştiği ve bir anlamda daha da hızlandığı günümüzde, hiç kuşkusuz batı medeniyet algısı altında Müjde yaşamı, Mesih'te ilahiyat algısı bir anlamda hızlandırılmış bir hal almıştır. Bu hızlı bakış, birilerini cennete gidenler, birilerini cehenneme gidenler olarak kategorize ederken, bu kategorize içinde cennete gidenleri de hiç bir şey yapmadan sadece dahil olduğu mezhep sebebi ile cennete gidenler ya da mezhebinin buyruklarını yerine getirerek cennete gidenler şeklinde yine belli bir ayrıma tabi tutmuştur. Hatta bazen daha da ileriye gidilmiş, böylesine yaşamı ilgilendiren bir mana gerçekliği “batan geminin malı” misali oldukça ayağa düşürülmüştür.

Oysa kadim yazılara baktığımızda Müjdenin ne olduğu ve nasıl yaşamlara takdim edildiği aslında oldukça net olarak belirtilmektedir. Mesela Matta 28:19-20'de şöyle ifadeler yer almaktadır; “Gidin, bütün milletleri talebelerim olarak yetiştirin, onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla (Başlatıcı esas neden, Kelam ve Ruh'un o muhteşem işleyişinde) vaftiz edin (sudan geçirin-yani edinim imanına tam katılımlarını sağlayın); size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim”.

Bu sözlere bakıldığında Müjde'nin insanlığa sunumunun anlık değil, tamlık kapsamında olması gerektiği açıktır. Yani bir kaç zaman birileri ile kadim

yazılardan biraz paylaşmak anlamında bir müjdecilik anlayışı bu ifadelerde yer almamaktadır. Mesih İsa'dan öğrenilen “bol yaşam” öğretilerini insanlığa sunabilmek, aslında Müjdenin canlı örneği Mesih’i giyinmiş bir yaşamın yine yaşam içinde samimiyetle yaşanması ve bu yaşamın sergilenmesi ile bağlantılıdır. Bu Markos 16:15 ya da Luka 24:27'deki ifadelerde de, böylesi bir yaşam sergilemenin, talebeye kadim yazıların tamamındaki işaretlerle konuşmanın gerekliliği açıkça vurgulanmaktadır. Yani Kelam paylaşmak, bir kaç zaman birimi içinde belli doktrin bilgeliğini ortaya döküp, kelime oyunları yapıp bir tezi savunmaya geçmek değil, yaşamın getirileri içinde kişideki Mesih'in ve Ruh'un yaşamlara dokunuşlarıdır. Yuhanna bile Efendimizin yaşamını, öğretilerini, kurtarışını bize aktarırken bir çok şeyi aslında kaleme alamadığını Yuhanna 21:25'de dile getirmektedir. Bu Müjdenin sadece eldeki yazılara bağlı olmadığını, yani yazılı Tora'nın yanısıra (kadim yazıların tamamı içinde Tevrat bölümü dahil), sözlü Tora (Yuhannanın dediği gibi yazılamayan ama halkın gördükleri belki hatta anlatmaya devam ettikleri, yaşamlarında Mesih'le deneyimledikleri her şey) ile de yaşamla yoğurulmuş organik bir “mana egemenliği ilanı” olduğunun açık göstergesidir.

Müjdecilik

İncil, kelime anlamı itibari ile “iyi haber” ya da “müjde” demektir. İnciller, yani Efendimiz kurtarıcımız Mesih İsa hakkında, “Göklerin Egemenliği Müjdesini” ve insanın yaratılmışlıktaki esas gayesi olan “Suretsiz

O'lane suret olma durumundan” insanı kurtarışının öyküsünü bizlere anlatan yazılardır. Bunların bütününe de tekil olarak İncil denmektedir. Kadim Yazıların tamamı Tora, yani “nur, rehber” anlamında ise, bir anlamda Tora’yı tamamlayan son bölüm olan İnciller de, yani bu Efendimiz Mesih İsa’da tamamlanmış ve kollektif bilinçte oluşmuş yazılarda adeta Tora’yı tamamlayan adeta kitabın mührüdür.

Kısacası bu mühür ile birlikte Tora’yı yani İlahi Nur’u, İlahi Rehberliği ve Göklerin Egemenliğini yüreklerine almış bütün Mesih talebeleri, samimi inançları doğrultusunda müjdeyi yaşamlarına almış ve içlerinde taşıyan insanlar olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Dolayısı ile bütün Mesih talebeleri bir anlamda gerçekten müjdecidirler.

Yalnız bu durum özellikle 18.yüzyılda bazı kişiler tarafından çok daha fazla irdelenmek kaydı ile doktrinleştirilmiş ve John Wesley, George Whitfield ve J.Edwards gibi bazı samimi imanlı vaizler önderliğinde ve özellikle batıda bir akım haline getirilmiştir. Yalnız Mesih İsa’nın muhteşem öğretileri ışığında, “göklerin egemenliği” ve “kişinin kendisi için alma arzusundan kurtulmuşluğunu” irdellemek için başlayan bu akım, daha sonra tamamen kendine has bir çok doktrin üretmiş ve daha da kötüsü “müjdecî” anlamına gelen ve her samimi Mesih talebesi için kullanılabilecek olan “evangelist” kelimesin de bu akım tekelleştirmiştir. Ve olayısı ile daha sonra da bu akım kendisi gibi

düşünmeyen her kişiyi imanından şüphe duyulan kişiler listesine almaya başlamıştır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Mesih İnancı, her bir insanın öncelikle kendi içselliğinde açılacak olan bir “mana yolu” inancıdır. Mesih İsa, oldukça radikal bir Yahudi toplumu içinde Yaratan’ın muhteşem kurtarışını önce Yahudilere ve sonrada milletlere sunmak için elinden geleni yapmıştır. Ve asla yeni bir din ya da yeni bir mezhep kurma çabasında olmayan Efendimiz Mesih İsa, Yaratan’dan ışılan Işık olarak Tora’nın bütün yanlış algılanışları üstüne, bütün insanlığa kurtuluş müjdesini duyurmaya kendini adanmıştır. Dolayısı ile Mesih’i giyinen samimi bir Mesih talebesi de herhangi bir mezhebe, organizasyona, akıma tabi olmadan Yol’a kendi içselliğinde koyulmuşsa, zaten bu muhteşem içsel kurtuluş müjdesini ışıtan bir müjdecisi olarak bir yaşam sürmeye adaydır.

Diğer taraftan yine bazı imparatorlukların yönlendirilmesinde şekillenen mezhepler ise, daha ziyadesi ile insan eli ile oluşturulan bir çok kültürel etki altında gelişip, kendini yetkin ilan eden kurum ve kuruluşların tekelinde, yine Efendimiz Mesih İsa’nın belki maddede sade ve yoksul ama mana da inanılmaz zengin kurtuluş müjdesini, maddede zengin ve çok şatafatlı ve hatta kolay ulaşılamaz bir hale dönüştürüp değiştirmiş ve kurtuluşu bu yapılara dahil olmaya taşımıştır. Bu nedenle bir yanda aşırı kişiye bağlı ve kişinin belli akımlardaki etkinliklerine bağlı bir Mesih yolu söz

konusu iken, diğerk tarafta da tamamen kurum ve kuruluşlara bağılı bir Mesih yolu günümüze kadar gelen ve Mesih üzerine kurulmuş dini yapıların temelini oluşturmuştur.

Yüreklere doğrudan sesleniş

Oysa Efendimiz Mesih İsa'nın öncelikle kişiye olan Müjdesindeki ifadeleri, dünyanın her yerinde zengin ya da yoksul, yetkin ya da yetkin olmayan, yediden yetmişe her tür insanı ilgilendiren ifadelerdir. Efendimiz Mesih İsa, "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, çarmihını yüklenip beni izlesin" - Mrk.8:34 demektedir. Bu kişiye hitap Yuh.8:11'de de oldukça nettir. Zina'da yakalanmış bir kişiye hitaben Efendimizin sözü "git ve günah işleme" şeklinde doğrudan yüreğe, yaşama hitap eden sözdür.

Mesih İsa'nın bizler dahil bütün talebelerine öğretmek istedikleri yaşamın gerçekleri içinde olan ve yaşamı sahibinde açmayı sağlayan yaşam değerleridir. Buna "dağdaki vaaz" başlığında irdelediğimiz Matta 5-7 bölümleri oldukça güzel örnektir. Oysa, müjdeciliği sadece kendi akımlarına sıkıştırmış olan bazı akımlar, Mesih İncancını ya da Mesihe talebeliği, sadece "kurtuluş" kavramı ile sınırlamakta ve üstüne üstlük kadim yazıların tamamını kucaklayan Efendimizin, "Ey göklerdeki Babamız" hitabı ile bize öğrettiği duayı dahi görmezlikten gelerek, Efendimizin daima "Baba ve Ruh ile bütünlediği varlığını" sadece "İsa'ya inan, cennete gidersin" tarzında oldukça sığ bir ilahiyat üzerine ve bazı kurumsal yapılar ise İsa'nın bedenine

endekslenmiş yine sığ bir algıda insanları “bol yaşamdan” mana anlamında “oldukça dar yaşama” taşıyıp durmaktadırlar.

Esas İncil

Bütün bunlara bakıldığında, esas İncil’in ne müjdecilik ya da “evangelist” ismi altında , ne de Mesihin bedeninin yalnız kendisi olduğunu iddia eden bir takım kurum ve kuruluşların altında esasa uygun bir biçimde vaaz edilemediği oldukça açıktır. Oysa esas İncil- yani Müjde “Tövbe edin, Göklerin Egemenliği elinizdedir” sözleri temeli üzerinde yükselen İncil’in sade ve basit ama yaşama indirgenilmesi bir hayli zor olan sözlerdir.

Bu sözler Efendimizin göreve başladığında herkese ilan ettiği, duyurduğu sözlerdir.-Mt.4:17. Bu cümle oldukça net bir biçimde insanlara esas yaratılmaları nedeni olan, “Suretsiz suret olmaya dönmeleri” zamanının geldiğini ve bu şekilde Yaratan isteminin kendilerinde açılacağı müjdesini veren cümledir. Bu cümle Müjdenin özü, temeli, esasıdır.

Görüldüğü gibi Efendimiz Mesih İsa, yazıların hiç bir yerinde “günah aflığı için bana inanın, ölünce cennete gidersiniz” şeklinde bir cümle üzerine öğretide bulunmamış ve öğretilerini böylesi bir tema üzerine inşa etmemiştir. Bunun yerine kurtarışını ve öğretilerini; “yalnız kendi çıkarları için alma arzusuna endeksli gittikleri yoldan dönme ve bu dönüşle Göklerin Egemenliğini Yaratan rızası için karşılıksızlık

ilkesinde vermeye adanmışlık” üzerine oturtmuştur. Elbette bunun içinde aklanma, suçsuz çıkarılma, sonsuz yaşam gibi bir çok mana değerleride vardır. Ama burada esas temel in ne olduğu önemlidir. İşte tam anlamı ile ve özet olarak söylemek gerekirse İncil, “ey insan dönüş ve değiş” şeklinde bir esası içeren bir müjdedir. Bunun da ancak Mesih İsa’nın yüreğe edinilmesi ile söz konusu olacağı ve dönüşüm ve değişimin ve Ruh’un yaşamlarımıza rehberliğinin her insan için mümkün olabildiği ilan edilmektedir. Ama bu her bir insan için algılanabilmesinin mümkün olmadığını içeren bir “iyi haberdur”. Yüreğini Mesih’e açan kişi için bu Müjde kurtuluş olacaktır. Bu da insanın esas yaratılma amacına dönmesinden başka bir şey değildir. Bu da yalnız çıkar için almaya endeksli Adem-Havva seviyesinin- terki ve karşılıksızlık ilkesinde vermeye endeksli Mesih seviyesine dönüşüp değişmedir. İşte kurtuluş çok daha geniş anlamı ile ancak bu temeller üzerinde gerçek anlamını bulmaktadır.

Günümüzde bir çok Mesihî İzlediğini söyleyen kişi için ne yazık ki, yüzlerce yıllık kollektif bilinçte ortaya konulan Tora’nın bütününün adeta bir anlamı yoktur.. Bu tarz kişiler sanki sadece Mesih’in “tamamladım” dediği noktada takılıp kalmış olan kişilerdir. Oysa Mesih’te yaşam , Efendimiz Mesih’in “tamamladım” dediği Tora’nın tamamının insanda açılmasıdır. Bu açılımı edinemeyen bir çok sığ inanç algısında olan ve Mesihî olduğunu söyleyen kişiler ise. gerçek mana dönüşü, talebelik algısı, sürgünden

kurtuluş, İsrail'in restorasyonu ve göklerin egemenliği gibi konularda maalesef oldukça eksik kalmış ve kalmaya da devam eden kişilerdir. Bu nedenle de Mesih'in zaferli yaşamının dünya üzerinde ilanı oldukça sınırlı kalmakta ve Mesih'İN esenliğinin bütün insanlar üzerine ışması oldukça zorlu koşullar altında söz konusu olmaktadır.

Efendimiz Mesih İsa ve Genç Zengin,

Luka 18:18-22 bu noktada önemli bir hatırlatıcıdır. Efendimiz Mesih İsa, kişisel kurtuluş konusunda çok açık ve net öğretilerde bulunmamıştır. Mesela genç zenginin “sonsuz hayatı edinmek için ne yapmam gerekir?” tarzındaki sorusuna “bana güven ve kurtul” şeklinde bir cevap vermek yerine “on buyruğu biliyorsun” şeklinde bir cevap vermiştir. Kısacası “kadim yazıları bir bütün olarak temel alan” bir cevap vermiştir. Yani günümüz “müjdecilerinin” ifadelerini içeren bir cevap vermemiştir. Yani “eğer Yaratan'ın on buyruğunu biliyorsan neden bu soruyu bana soruyorsun? Neden sonsuz yaşamı almak için ne yapacağını sorguluyorsun ?” şeklinde bir soru ile bu soruya cevap vermiştir. Bu gerçekten ilginç ve bugünkü sığ ilahiyattan çok daha derin bir ilahiyata işaretir. Genç zengin adam böylesi bir cevap karşısında “hayatı boyunca on emri tutmaya gayret ettiğini” dile getirmektedir. Bunun üzerine de efendimiz o zaman bu genç adama “varını yoğunu sat” demiştir.

Gerçekte bu şekilde bir diyalog oldukça ilginç bir diyalogtur. Yani Efendimiz Mesih İsa'nın müjdeciliği hiç de bugünkü müjdecilerin müjdeciliğine

benzememektedir. Bu müjdecilik “tövbe ve göklerin egemenliği” üzerine oturan ve kişiyi tam yüreğinden yakalayıp mana yoluna çeken, dönüştürüp değiştiren, maddenin tahakkümünden kurtaran bir müjdeciliktir. İşte Efendimiz Mesih’in yolu böylesine içsel ve içrek yani ezoterik bir yoldur.

Dar Kapı

Luka 13:24’ te ise öğretilen daha da etkin bir öğreti söz konusudur. Buradaki öğretiye göre böylesine içsel bir dönüşüm ve değişimin maalesef bir çok insan için anlaşılmasız olacağı vurgulanmakta ve kurtuluş kapısının oldukça dar olduğu ve kurtulacak olanlarında oldukça az olacağı ifade edilmektedir. Oysa bugünün anlayışında neredeyse Yaratan’ın Mesihte böylesine net olarak söylediği sözlerin karşısında yer alırcasına neredeyse bütün dünyayı kurtarma görevi insanın kendi elindeymiş gibi bir algı söz konusudur. Oysa sadece Mesih’i giyinmiş yaşamların yaşayışlarındaki ışımının Ruh’un hazırladığı yüreklerde etkinliğine işaret edilmektedir. Elbette her bir Mesih talebesi müjdecidir. Ama bu yaşamın ışımındadır. Yaratan’ın işini eline alıp “kraldan çok kralcı olma” misali bir yaklaşımla müjdeyi suni bir biçimde paylaşmak asla İncil’in öğretisi değildir. Aksine Müjde organik ve doğal olarak yaşamlara edinildiğinde işleyen bir mekanizmadır. Efendimiz Mesih İsa bu nedenle Luka 13:24-27’de kapının kapanacak olduğundan ve bazılarının uzak durması gerektiğinden bahsetmektedir. Hatta ağlayış da bu anlatımın sonunda yer almaktadır.

Aslında bütün bunların her biri, Efendimiz Mesih İsa'nın "tövbe ve göklerin egemenliği" müjdesinin ne denli içsel ve ne denli insanı Yaratan'la buluşturan, din ve mezheplerin algıları üstünde bir müjde olduğunun oldukça net bir göstergesidir. Gerçekten Efendimiz Mesih İsa, "Yol, yaşam ve gerçek Ben'im" derken müjdesinin insan algılarının ötesinde sonsuzluk mesajını içeren bir müjde olduğunu açıkça dile getirmektedir. Bu Anadolumuz algısında daha sonra gelişen "şeriat, tarikat yoldur varana hakikat, marifet ondan içeri" öğretisinin asırlar önce Efendimiz Mesihçe ilan edilmesinden başka bir şey değildir. Ve Mesih'in kurtarışını gönenmiş olan kişi "mana yoluna" çıkmış kişidir. Ana yoldan, dar bir yola ve oradan da hakikate yani Mesih'le Baba'ya doğru Ruh'un eşliğinde bir birlik yoluna doğru hareket etmektedir. İşte marifet yani Yaratan'ın kişide ifşası o noktada kendini gösterecektir. Bu nedenle Mesih talebeliği ve inancı bir akımın ya da bir kurum ya da kuruluşun tekelinde tarih içinde insan ve kültürlerin oluşturduğu bir din değil, yüreğini açan her bir insanı içselliğinde Yaratan'a ulaştıran gerçek bir yaşam yoludur.